

Dogmatik. Det var derfor ikke uden en vis Ungsteligbed, jeg saae den nu afgangende Cultusminister gjøre Forberedelse til en Kirkecommission, og denne Ungsteligbed blev ikke mindre, da jeg saae nogle af de Valg, han havde truffet. Det var mig nemlig høist forunderligt at lægge Mærke til, at saamange høie verdslige Embedsmænd skulde være Kirkens Repræsentanter, og at baade det egentlig folkelige Element og Oppositionen være næsten ganske tilfjedesatte. Imidlertid kom der dog et Udbytte af denne Kirkecommission, som man maa anerkjende, og navnlig maa jeg ud tale min Tilfredsstillelse over, hvad den nu værende høitagtede Cultusminister, som desto værre idag ikke kan være tilstede, har bragt ud deraf. Der er tre Sager, han har optaget efter Kirkecommissionens Indstilling, nemlig een administrativ Bestemmelse og to organiske Love. Den administrative Bestemmelse angaaer en ny Psalmebogs Indførelse, saa at man nu vil kunne glæde sig over, at den Eneret, som hidtil var tilstaaet den gamle saakaldte evangelisk-christelige Psalmebog, skal ophøre, og en ny og mere christelig og poetisk Psalmebog kan blive benyttet. Den ene organiske Lov angaaer den paatænkte Indførelse af et Menighedsraad. Som jeg før sagde, nærer jeg Frygt for en lovgivende Kirkeforsamling, og kan altsaa ikke ønske nogen saadan; hvad derimod Menighedsraadet angaaer, saa er det en anden Sag, jeg betragter det som et Forsøg, hvoraf der maaskee kan komme noget Godt ud, navnlig naar man ved denne Indretning vil lægge de Ansættelser til Grund, som have hersket her ved Forslaget om Sognebaandets Løsning. Den anden organiske Lov, støttet paa Kirkecommissionens Forhandlinger, er den, som foreligger. Der er vistnok flere Spørgsmaal, der staae i nært Forhold til Sognebaandets Løsning. Jeg skal saaledes nævne det Spørgsmaal, om ikke enhver Mand, ligesom han efter denne Lovs Vedtagelse vil kunne søge hvilken Præst, han vil, ogsaa maa have Lov til at lade sit Barn søge hvilken Skole, han vil, hvilket jeg imidlertid antager maaskee allerede er tilladt ifølge den bestaaende Lovgivning. Dernæst er der et andet Spørgsmaal, som staaer i nær Forbindelse med vort Lovudkast,

og som omtrent samtidigt var under Forhandling i Kirkecommissionen, det er Spørgsmaalet, om en Præst skal have Lov til uden for sit Sogn at tale i offentlige Forsamlinger i gudelig Retning. Der er i Motiverne til det foreliggende Lovudkast gjort en Forskiel imellem private og offentlige Forsamlinger, men det forekommer mig, at Grændsen imellem disse to Arter er saa flydende, at de ville gaae over i hinanden; jeg kan heller ikke troe, at den nærværende Minister tænker paa at berøve en Præst, netop paa Grund af denne hans Stilling, den Ret, som enhver dansk Borger har ifølge Grundloven. Jeg skulde imidlertid, hvormegen Tiltro, jeg end nærer til den ærede Cultusministers Hensigter, dog ønske, at Sagen kunde blive Ojenstand for en lille Lov, eller idetmindste indføies i en anden Lov; om den egentlig hører hjemme her, veed jeg ikke. Denne Lov er en af dem, der organisk skulde slutte sig til Grundloven, og hvoraf vi ikke have faaet ret mange, men jeg troer, at det der en af de bedste af disse. Det vilde sikkert ikke have været godt, om Sagen var bleven bragt til Ende af den nu afgangende Cultusminister; thi han kunde, med al Agtelse for hans store Lærdom og øvrige Dygtighed, aldrig løst sig fra de gamle Cancellietraditioner, og jeg har hørt hente om, at, hvis den var gjort færdig af ham, saa vilde den have opført den ene Skranke efter den anden, have givet med den ene Haand og taget med den anden. Dette er imidlertid ikke Tilfældet med nærværende Lovudkast; her findes intet Baghold, som hemmeligt skal berøve, hvad der tilshneladende gives, og jeg kan ikke skjønne Andet, end at Statsmagten i enhver Henseende opfylder sin Skyldighed og de Pligter, der ere påaalagte den ved Danmarks Riges Grundlov, ved at udgive en saadan Lov; jeg troer ogsaa, at Lo ven vil finde en ligesaa god Stemning her i Thinget, som den allerede har fundet i Lands thinget. Det er mig ved denne Leilighed paa faldende at see, hvorledes Liberne kunne ændres og vi med dem. Det er endnu ikke en Snees Nar siden, denne Sag kom til For handling i den første Begyndelse til vore parlamentaire Forsamlinger i Stænderne, hvor